

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha 14, IČ: 00231312**
sídlem Bratří Venclíků 1073, 198 21 Praha 9
zastoupené JUDr. Michalem Šilhánkem, advokátem LAWYA,
advokátní kancelář s. r. o.
sídlem Tučapy č. p. 240, 683 01 Tučapy

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 3. 2018,
čj. ÚOHS-R0234/2017/VZ-07313/2018/322/AHo

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 3. 2018, čj. ÚOHS-R0234/2017/VZ-07313/2018/322/AHo se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to k rukám JUDr. Michala Šilhánka, advokáta LAWYA, advokátní kancelář s. r. o.,

sídlem Tučapy č. p. 240, 683 01 Tučapy, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný uložil rozhodnutím ze dne 13.12. 2017, č. j. ÚOHS-S0420/2017/VZ-36519/2017/532/ZČa (dále jako „rozhodnutí prvního stupně“) žalobkyni pokutu. Ve výroku č. I. konstatoval, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, tím, že jakožto zadavatel veřejné zakázky nesplnila povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve veřejné zakázce nezaslala, vyjma originálů nabídek podaných v tomto zadávacím řízení, dokumentaci o zadávacím řízení a učinila tak až dne 11. 9. 2017. Výrokem č. II. žalobkyni uložil za spáchání přestupku specifikovaného ve výroku č. I. rozhodnutí prvního stupně podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek pokutu ve výši 27 000 Kč, která byla následně moderována napadeným rozhodnutím. Výrokem č. III. žalovaný uložil žalobkyni uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného označeného v záhlaví (dále jako „napadené rozhodnutí“), kterým předseda žalovaného zamítl její rozklad, potvrdil rozhodnutí prvního stupně ve výrocích č. I. a III. a výrok č. II. změnil tak, že za spáchaný přestupek se žalobkyni ukládá pokuta ve výši 22 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

3. Napadené rozhodnutí navrhuje žalobkyně zrušit, neboť je považuje za nepřezkoumatelné, založené na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci.
4. K přestupku podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek uvádí, že se s právní kvalifikací žalovaného neztotožňuje. Text § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek výslovně nemluví o tom, že zadavatel veřejné zakázky má povinnost žalovanému zasílat vždy a jen originály dokumentace o zadávacím řízení. Poukazuje na to, že zákon stanoví pouze formu komunikace mezi zadavatelem a žalovaným (§ 252 odst. 3, odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek – datová schránka) a nikoliv formu, v jaké musí být dokumentace zaslána žalovanému. Z povinnosti zadavatele uchovávat dokumentaci k zadávacímu řízení v určité formě nelze dovodit stejnou povinnost zadavatele poskytnout dokumentaci o zadávacím řízení v dané formě v rámci správního řízení před žalovaným podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. V zákoně je stanovena povinnost předkládat originály pouze ve vztahu k nabídkám účastníků, nikoliv k dokumentaci o zadávacím řízení. Žalovaný tak dovozuje další povinnost nad rámec zákona. Žalobkyně nadto měla na svém profilu veškeré dokumenty opatřeny řádným elektronickým podpisem a žalovaný se s nimi mohl jednoduše seznámit (rozhodnutí prvního stupně je primárně založeno na skutečnosti, že na profilu zadavatele je umístěna dokumentace, která není opatřena elektronickým podpisem – tento omyl vznikl patrně tím, že elektronické podpisy se zobrazují až po stažení dokumentu do počítače).
5. Žalobkyně neohrozila postup žalovaného ve správním řízení, jelikož neveřejnou část dokumentace jednak poskytla, jednak informovala žalovaného o přístupnosti této

dokumentace na svém profilu. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že musel s profilem žalobkyně pracovat a mohl tak jednoduše posoudit zaslanou dokumentaci (o které měl pochybnosti).

6. I kdyby se žalobkyně dopustila přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek, nemohl být postup žalovaného ztížen natolik, aby za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 22 000 Kč. Míra ztížení postupu žalovaného je klíčovou skutečností, od které se má odvíjet posouzení spáchaného přestupku a výše uložené pokuty. Poukázala na předchozí rozhodnutí žalovaného v obdobných případech, kdy pokuta byla spíše symbolická. S tímto se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal. Výpočet pokuty měl být proveden dle příjmu žalobkyně na jednoho obyvatele, nikoliv podle zisku. Žalovaný nezohlednil dostatečným způsobem majetkovou situaci žalobkyně.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje v podrobnostech na rozhodnutí prvního stupně a napadené rozhodnutí, neboť má za to, že argumenty žalobkyně přednesené v žalobě již vypořádal v těchto rozhodnutích.
8. Žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně mu nezaslala v zákonné lhůtě tyto tři přílohy: č. 1 – Návrh smlouvy o spolupráci, č. 2 – Technická specifikace, č. 3 – Vzorové prohlášení o významných službách. Zbývající část dokumentace zaslala ve formě pouhých „scanů“. Dokumentem tvořícím součást dokumentace o zadávacím řízení se přitom rozumí vždy pouze originál dokumentu v té podobě, ve které byl původně vyhotoven. Z toho plyne závěr, že nedoručí-li zadavatel žalovanému kopie dokumentů, které jsou součástí dokumentace o zadávacím řízení v originálu, je na tyto kopie nutno nahlížet tak, jako by nebyly zaslány. Za splnění povinnosti podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze považovat pouhé pořízení a odeslání prostých kopií dokumentace o zadávacím řízení. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyni sankcionoval za to, že nezaslala část dokumentace o zadávacím řízení ve formě originálů. K námitce žalobkyně o dostupnosti dokumentace na svém profilu sděluje, že zákon jasně stanoví povinnost zadavatele doručit originály ve stanovené lhůtě a této povinnosti se nelze zprostit odkazem na svůj profil.
9. Prodlení v délce 7 dnů je pro žalovaného značnou komplikací ve smyslu 60 denní lhůty, ve které má vydat rozhodnutí, a dochází tak ke zbytečným průtahům.
10. Za přitěžující okolnost v tomto případě považoval to, že neměl k dispozici kompletní dokumentaci po dobu 7 dnů. Pokutu ve výši 22 000 Kč nepovažuje za excesivní a při jejím výpočtu vycházel z celkových příjmů žalobkyně, vykazovaných ve schváleném rozpočtu za rok 2017.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl za podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Shrnutí skutkového stavu

12. Žalobkyni, jako zadavateli veřejné zakázky, vznikla povinnost podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, doručit žalovanému své vyjádření a dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě 10 dnů od doručení návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. Tento návrh žalobkyně obdržela dne 24. 8. 2017.

13. Žalobkyně dne 4. 9. 2017 doručila žalovanému nabídky uchazečů v listinné formě a tentýž den zaslala další části dokumentace o zadávacím řízení datovou schránkou ve formě prostých kopií. Žalobkyně přiznává, že nezaslala žalovanému přílohu č. 2 zadávací dokumentace – technická specifikace. K výzvě žalovaného ze dne 8. 9. 2017 žalobkyně dne 11. 9. 2017 poskytla veškeré chybějící části zadávací dokumentace dle požadavků žalovaného. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné.

Právní posouzení

14. Nejprve se soud musel zabývat námitkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017 - 38 je za nepřezkoumatelné rozhodnutí nutno považovat takové, ze kterého nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Nejvyšší správní soud v již ustálené praxi zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
15. Napadené rozhodnutí nepovažuje soud za nepřezkoumatelné. Předseda žalovaného vypořádal rozkladové námitky žalobkyně (body 23. – 75. napadeného rozhodnutí) poměrně obsáhle a je z nich zřejmé, jakými úvahami se řídil a k jakým závěrům dospěl. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.
16. Jádrem sporu je, zda má žalobkyně povinnost předkládat žalovanému v řízení o přezkoumání jejího postupu jako zadavatele veřejné zakázky dokumentaci o zadávacím řízení výhradně ve formě originálů všech dokumentů, či nikoliv.
17. Zákon o zadávání veřejných zakázek takovou povinnost explicitně nestanoví. Žalovaný dovedl tuto povinnost jazykovým výkladem zákona o zadávání veřejných zakázek a současně odkazem na zásady procesní ekonomie. Soud nesouhlasí s výkladem zákona o zadávání veřejných zakázek, který předestřel žalovaný a jeho předseda. Zákon o zadávání veřejných zakázek skutečně mluví na některých místech o kopiích (např. § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek – kopie smlouvy na veřejnou zakázku). To však neznamená, že pro všechny ostatní případy je předložení kopie zapovězeno a zákon požaduje předložení originálu. Zákon o zadávání veřejných zakázek totiž na mnoha místech naopak požaduje předložení dokumentu ve formě originálu (srov. § 41 odst. 4 písm. b), § 86 odst. 3 a § 216 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek). Závěry, které jazykovým výkladem dovedl předseda žalovaného, tak nemohou obstát. Zákon evidentně rozlišuje dokumenty, u kterých stanovil jedinou přípustnou formu, a dokumenty, u kterých tato forma stanovena není. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 4. 2020, čj. 31 Af 82/2018 - 55, ve kterém se zabýval obdobnou věcí a podrobně odůvodnil, proč nelze po zadavateli veřejné zakázky obecně požadovat originál jako nejprísnejší formu dokumentu. Od této argumentace se soud nemá důvod odchylovat a v podrobnostech na ni odkazuje.
18. Chybný jazykový výklad žalovaného nemůže zhojit ani odkaz na § 216 zákona o zadávání veřejných zakázek, který stanoví povinnost zadavatele uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení. V první řadě ani toto ustanovení neukládá zadavateli povinnost

uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení výhradně ve formě originálů. Upravuje pouze povinnost zadavatele mít vždy dokumentaci v rozsahu, který odpovídá aktuální fázi zadávacího řízení. I pokud by bylo nevyřčeným záměrem zákonodárce, aby zadavatel skutečně uchovával dokumentaci o zadávacím řízení toliko v originálech, nebylo by možné tuto povinnost rozšiřovat na řízení před žalovaným a jemu předkládanou dokumentaci. Soud připomíná, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví (čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod). Žalovaný stanoví povinnosti nad zákonný rámec.

19. Argumentaci žalovaného, že objektivní přezkum zadávacího řízení není možný bez originálního znění dokumentů, je potřeba odmítnout. I z prostých kopií je možné přezkoumat, zda zadavatel postupoval v souladu se zásadami uvedenými v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek. Prosté kopie ostatně také představují důkaz listinou, a to jak v soudním, tak i ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018-34). Odkaz žalovaného na popření pravosti listinných důkazů proto považuje soud za nepřiléhavý. Kopie listiny neobstojí jako důkaz v momentě, kdy je důvodně popřena její pravost. Účastník, který takto popřenou kopii listiny předložil, musí její pravost dále prokázat. Klíčové je, že žalovaný nezpochybňuje pravost listin předložených žalobkyní a neuvádí, že má podezření na to, že některá z listin byla pozměněna. V takovém případě by jistě individuální a cílený požadavek žalovaného na dodání originálu zpochybněné listiny byl odůvodnitelný a žalobkyně by byla povinna mu vyhovět. V této věci však žalovaný vyžaduje originály obecným odkazem na neexistující povinnost. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani to, že se jedná o zavedenou rozhodovací praxi žalovaného, kterou deklaruje na svých webových stránkách.
20. Není porušením povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, pokud žalobkyně nezaslala dokumentaci o zadávacím řízení ve formě originálů ale jen v prostých kopiích. Toto jednání žalobkyně tak nelze kvalifikovat jako přestupek podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek, jelikož takové jednání není v rozporu se zákonem. Již z tohoto důvodu tedy krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit, neboť je z velké části založeno na porušení povinnosti předložit žalovanému originály všech dokumentů.
21. Dále soud v zájmu procesní ekonomie posoudil též „druhou část skutku“ kladeného žalobkyni za vinu, a sice nedoložení příloh zadávací dokumentace ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Podle rozhodnutí prvního stupně žalobkyně nedoložila tři přílohy zadávací dokumentace, a to ani v kopii. Žalobkyně v podaném odporu ani v rozkladu s tímto skutkovým zjištěním nepolemizovala (vymezovala se pouze vůči tomu, že by příloha č. 2 – technická specifikace, měla být pro posouzení věci natolik klíčová, že by jejím nedodáním významně ztížila postup žalovaného). Předseda žalovaného se nicméně v napadeném rozhodnutí spokojil s úsporným konstatováním, že nedoložení přílohy č. 2 je „zcela nesporné“. I soud tak konstatuje, že mezi stranami není sporné, že žalobkyně nedoložila v zákonné lhůtě 10 dnů podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek přinejmenším jeden dokument, který je součástí dokumentace o zadávacím řízení (přílohu č. 2). Tímto jednáním žalobkyně nepochybně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek (což ostatně v žalobě sama nijak nepopírá). Pro formulaci závěrů soudu není podstatné, zda žalobkyně nedoložila pouze jednu přílohu, či všechny tři. Tato otázka je

významná pouze pro přezkum materiální stránky přestupku a případně pro stanovení výše pokuty, čímž se bude muset žalovaný zabývat v dalším řízení.

22. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že se do řízení vedeného před žalovaným promítá zásada vyhledávací tím způsobem, že nezaslané části dokumentace o zadávacím řízení má žalovaný aktivně najít sám. Zákonem o zadávání veřejných zakázek je jasně stanovena povinnost doručit dokumentaci o zadávacím řízení a této povinnosti se v žádném případě nelze zprostit odkazem na své webové stránky. Je však vhodné připomenout, že je to žalovaný, kdo poukazuje na procesní ekonomii, efektivitu a rychlost řízení. Pokud tak žalovaný měl skutečnou obavu o prodlevu a rychlost svého řízení, mohl se s chybějícími dokumenty, které byly publikovány na webových stránkách žalobkyně, seznámit. Tyto dokumenty byly řádně elektronicky podepsány a o jejich pravosti tak nebyl důvod pochybovat. Výše uvedené samozřejmě nemůže žalobkyni bez dalšího zbavit odpovědnosti za přestupek. Může to však mít vliv na závěr o materiální stránce přestupku, popřípadě na závěr o výši pokuty.
23. Žalovaný tak bude muset s ohledem na závěry soudu znovu přezkoumat přestupkovou odpovědnost žalobkyně a posoudit, zda její jednání, spočívající v nedoložení přílohy, může samo o sobě představovat delikt, zejména zda naplňuje materiální stránku přestupku. Je pravdou, že § 270 zákona o zadávání veřejných zakázek stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. Žalovaný tak nemusí materiální stránku spáchaného deliktu prokazovat a odůvodňovat. V nyní řešené věci však žalobkyně přednesla argumenty, kterými zpochybňuje naplnění materiální stránky uvedeného přestupku, jelikož dle jejího názoru byl reálný dopad na řízení před žalovaným marginální. Bude na žalovaném, aby znovu posoudil, zda argumenty žalobkyně poukazují na okolnosti charakteristické pro daný případ, jež ho činí výjimečným, a kvůli nimž není naplněn obecný předpoklad společenské škodlivosti obsažený v zákoně.
24. Pokud i po tomto opětovném posouzení dojde žalovaný k závěru, že jednání žalobkyně spočívající v nedoložení přílohy v zákonné lhůtě 10 dnů přece jen je přestupkem, nepochybně se musí znovu zamyslet i nad výší pokuty. Do jeho úvah by se měla promítnout zjištění k jednotlivým přílohám a jejich nepředložení. Žalovaný tak musí zejména odůvodnit, z jakého důvodu představuje nepředložení konkrétně specifikované přílohy závažnou okolnost, která značně ztížila jeho postup. Dále by se měl žalovaný vyjádřit k tomu, jaký vliv na průběh řízení měla skutečnost, že konkrétní přílohy neměl k dispozici po dobu 4 pracovních dnů.
25. V této souvislosti považuje soud za důležité vyjádřit se též ke způsobu určení pokuty, jak jej navrhuje žalobkyně. Výpočet pokuty s ohledem na výši příjmu na jednoho obyvatele nepovažuje soud za vhodný. Z příjmu na jednoho obyvatele není možné komplexně posoudit ekonomickou situaci subjektu. Žalobkyně poukazuje na obec, která má příjem na jednoho obyvatele cca 16 000 Kč, zatímco pokuta uložená žalovaným za obdobný přestupek byla pouze 1 000 Kč. Žalobkyně má příjem na jednoho obyvatele pouze cca 6 000 Kč a jí uložená pokuta byla 22x větší. Příjem na jednoho obyvatele dle soudu neříká nic o ekonomické situaci obce. Malá obec může mít sice větší příjem na jednoho obyvatele než žalobkyně, ale disponuje s rozpočtem v řádech jednotek milionů/stovek tisíc. Vysoká pokuta tak může ohrozit hospodaření takové obce a naplánované obecně prospěšné stavby a jiné projekty. Žalobkyní navržený postup by znamenal v některých případech vyšší pokuty pro obce hospodařící s menším rozpočtem jen proto, že mají menší počet

obyvatel. Žalovaný se v rozhodnutí prvního stupně obsáhle vypořádal s ekonomickou situací žalobkyně. Vzal v potaz nejen příjmy žalobkyně za rok 2016, ale také například saldo, které bylo v tomtéž roce 63 mil. Kč. Soud neshledal důvody, pro které by výpočet pokuty s ohledem na rozpočet a výsledek hospodaření nebyl použitelný i pro obce. Ukazatel příjmu na jednoho obyvatele však může sloužit jako ukazatel podporný.

26. Soud se tedy ztotožnil s argumentací žalobkyně, která směřovala k předkládání originálů žalovanému v přezkumném řízení. Toto jednání není přestupkem, neboť zákon takovou povinnost nestanoví. Jelikož uvedené jednání mělo značný vliv na určení přestupkové odpovědnosti a výši pokuty, soud zrušil napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Zároveň se však soud neztotožnil se závěry žalobkyně, kterými zpochybňuje svou přestupkovou odpovědnost za jednání spočívající v nepředložení příloh. Bude tak na žalovaném, aby v duchu řečeného znovu posoudil přestupkovou odpovědnost žalobkyně a s tím i případnou pokutu.

V. Závěr a náklady řízení

27. Na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal krajský soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud přitom dospěl k závěru, že část skutku (nedoložení originálů dokumentů) nelze kvalifikovat jako přestupek, u druhé části skutku (nedoložení jedné či více příloh) je pak třeba prokázat, které přílohy nebyly doloženy, a s ohledem na námitky žalobkyně konkrétně odůvodnit, zda tím naplnila materiální stránku deliktu. V kladném případě musí žalovaný nově odůvodnit též výši pokuty, na kterou bude mít zúžení skutku nepochybně vliv.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Žalobkyně tyto náklady vyčíslila na 10 200 Kč, což odpovídá obsahu spisu – šlo o tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. převzetí a přípravu zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného), za něž dle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu náleží odměna ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Nárok na náhradu DPH právní zástupce nevznsl. Náklady právního zastoupení tedy činí 10 200 Kč. Celkem má žalovaný uhradit žalobkyni částku 13 200 Kč, k čemuž mu soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu